

Het meisje in het water

Lisa Regan bij Boekerij:

*Nu ben je van mij
De vrouw zonder naam
Haar moeders geheim
Haar laatste leugen
Diep onder de grond
Haar stille hoop
Haar koude hart
Niet mijn zusje
Het meisje in het water*

Lisa Regan

Het meisje in het water

Vertaald door Textcase

ISBN 978-90-492-0677-2

ISBN 978-94-023-2368-9 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Save Her Soul*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: © Trevillion Images

Zetwerk: Textcase

© 2020 Lisa Regan

First published in Great Britain in 2020 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Matty en Jane
Zonder wie ik dit boek nooit had kunnen schrijven

De regen sloeg agent Josie Quinn in het gezicht. Plukken van haar zwarte haar plakten aan haar wangen, losgeraakt uit de paardenstaart onder haar helm. De Achilles, een opblaasbare reddingsloep, dobberde op en neer op het kolkende vloedwater. Het maakte haar misselijk. Ze keek achter zich naar haar collega, rechercheur Gretchen Palmer, die zich stevig vasthield aan een van de touwen aan de zijkant van de sloep. Haar gezicht had een lichtgroene tint gekregen.

‘Gaat-ie?’ vroeg Josie. Ze moest schreeuwen om boven de motor en het geraas van het water uit te komen.

Gretchen knikte en gebaarde dat ze moesten doorvaren. Achter Gretchen zat Mitch Brownlow, lid van het Denton City Emergency Services Department. Mitch was in de zestig, grijzend maar energiek. Al veertig jaar lang voerde hij reddingsacties uit op het water. Hij had geen aandacht voor de vrouwen en stuurde de boot verder het overstromingsgebied ten oosten van Denton in.

Een grote boomtak kwam met een angstaanjagende snelheid over het water op hen af gedreven. Josie zette zich schrap voor de botsing, maar Brownlow stuurde de sloep er behendig omheen, zonder een spier te vertrekken.

Assisteren bij reddingsoperaties tijdens een overstroming hoorde normaal gesproken niet bij het takenpakket van de politie van Denton. Maar de stad en een groot deel van het district waren de afgelopen dagen zwaar getroffen door een van de ergste overstromingen uit hun geschiedenis.

Denton was een klein stadje midden in Pennsylvania, dat genesteld lag tussen een aantal hoge bergen. De meeste inwoners en bedrijven hadden zich gevestigd in de vallei, aan de oevers van een vertakking van rivier de Susquehanna. De rest van de inwoners woonden verspreid aan de kronkelige bergwegen. In zijn totaliteit omspande Denton zo'n vijftien vierkante kilometer, al bestond het grootste deel daarvan uit bosgebied.

Door een extreem warme winter, gevolgd door een lang en bijzonder regenachtig voorjaarseizoen, was de grond verzadigd geraakt met water en zacht geworden. En toen volgden er dagen met zware regen en onweersbuien. De Susquehanna en haar zijrivieren waren in alarmrend tempo opgezwollen. Het water had inmiddels een groot deel van de stad zelf opgeslokt. Veel inwoners waren uit hun huizen verdreven en woonden nu in provisorische opvangcentra die waren opgezet in de aula's van de plaatselijke middelbare scholen.

Net toen de reddingsploegen de overstroming onder controle leken te krijgen, kwam de regen weer met bakken uit de lucht en overstroonden nog meer gebieden van de stad. Te midden van al deze rampspoed was het warme weer misschien wel de enige meevaller voor Denton. Het was al weken niet onder de eenentwintig graden geweest en mei liep op z'n eind.

De politie van Denton kon het amper aan om bij de spoeddiensten te assisteren. Het was wat je noemt een alle-hens-aan-deksituatie. De surveillerende agenten draaiden al dubbele en driedubbele diensten om de inwoners te helpen, de geëvacueerde woningen te bewaken en mensen uit de overstromingsgebieden te weren. Met zo veel ondergelopen woningen en bedrijven, dreef er in de overstroomde delen niet alleen puin, maar zat het water ook vol schadelijke stoffen. Josie en haar collega's van het onderzoeksteam – rechercheur Gretchen Palmer, rechercheur Finn Mettner en inspecteur Noah Fraley – waren ook waar nodig bijgesprongen. Nu zo'n groot gedeelte van de stad overstroomd was, viel er weinig criminaliteit te onderzoeken. Na de verschrikkelijke

overstroming van 2011 had burgemeester Tara Charleston een flinke portie van het stadsbudget uitgegeven aan maatregelen tegen toekomstige overstromingen. Denton was dan ook beter voorbereid dan veel andere overstromingsgevoelige gebieden in Pennsylvania. Een paar jaar eerder, nadat de nieuwe budgetten beschikbaar waren gesteld voor het trainen van politieagenten voor reddingsoperaties bij overstromingen, hadden Josie en Noah een cursus redding in snelstromend water gevolgd. Mettner had daar zijn papieren al voor. Josie was het voor deze ene keer helemaal eens geweest met het besluit van de burgemeester.

Gretchen was lang daarna pas aangenomen. Zij was de enige van het team die geen ervaring had met reddingsacties op water, maar nadat ze had verteld dat ze wel met een raft op snelstromend water had gevaren, had Brownlow erop gestaan dat ze meekwam. ‘Ze kan helpen om mensen in de sloep te tillen, toch?’ had hij gezegd. ‘Bovendien zit ze aan een zekeringslijn.’ Iemand had een droogpak en een helm voor haar opgediept uit de gemeentelijke opslag. En toen waren ze vertrokken.

Vandaag waren ze nodig om een bejaarde vrouw te redden die vastzat op haar veranda in noordoost Denton. ‘Boot 292 onderweg naar Hempstead Road, over,’ kraakte de portofoon op Josies schouder.

‘Begrepen. Boot 371 ook onderweg. Geschatte aankomsttijd over vijf minuten,’ reageerde Brownlow.

‘Zie jullie daar,’ kraakte de stem van de andere man terug.

Hempstead Road, die zich aan de rand van de stad bevond, bestond uit een blok van oude huizen die onder aan een kleine heuvel waren gebouwd. Twee straten verder naar het oosten lag Kettlewell Creek, een klein visriviertje, dat zelden buiten zijn oevers trad. Maar die ochtend had Denton binnen een paar uur bijna tien centimeter aan regen te verstouwen gekregen, met als gevolg een plotselinge overstroming, die zich helemaal tot aan de huizen langs Hempstead had uitgebreid.

Alle inwoners hadden kunnen vluchten, op eentje na. Dat was Evelyn Bassett, een bejaarde vrouw, die zichzelf niet op tijd in veiligheid had

kunnen brengen voor de overstroming. Haar paniekerige telefoontje was net binnengekomen bij de alarmcentrale. Een verslaggever die in een helikopter over het gebied vloog had haar benarde situatie ook gemeld. Hij had erbij verteld dat ze op haar veranda zat, maar dat het water snel steeg. Alle andere reddingsboten waren al onderweg geweest naar reddingsoperaties elders in de stad, waardoor Brownlow, Josie en Gretchen nu overbleven om mevrouw Bassett te hulp te komen. Blijkbaar had boot 292 zijn reddingsactiviteit net op tijd afgerond om hen te komen assisteren.

‘Kijk uit!’ schreeuwde Gretchen. Ze wees recht voor zich uit, waar zich een grote hoeveelheid puin had opgehoopt in een draaikolk tussen twee bomen. Stukken ervan braken af en werden meegevoerd door de stroming. Ze zagen flitsen van rood, wit en blauw.

‘Ellendige borden,’ zei Brownlow. ‘Scherp naar rechts!’

Josie en Gretchen leunden tegen de rechterkant van de boot, terwijl Brownlow met een scherpe bocht naar rechts stuurde om het puin te ontwijken. Josie keek toe terwijl ze net een kluwen borden ontweek met als opschrift DUTTON ALS BURGEMEESTER, gevolgd door een serie borden waarop CHARLESTON ALS BURGEMEESTER te lezen was. Ze slaakte een zucht van opluchting toen ze de borden achter zich hadden gelaten.

Over twee weken werden er voorverkiezingen voor het burgemeesterschap gehouden, en dus werd Denton overstelpt met tuinborden van de twee kandidaten: de zittende burgermeester Tara Charleston en haar rivaal en buurman, Kurt Dutton van Dutton Enterprises, een commercieel vastgoedbedrijf. In de stad ging het gerucht dat Dutton Charleston zo dicht op de hielen zat, dat hij Charleston, die al bijna tien jaar burgemeester was, weleens van de troon zou kunnen stoten.

Het probleem met die tuinborden, zeker in het geval van een overstroming, was dat ze bevestigd waren aan stalen palen. En die palen vormden in een sterke stroming een groot gevaar voor opblaasbare reddingsboten en iedereen die zich op dat moment in het water bevond.

Ze volgden het geluid van de rotoren in de lucht boven hen. De boot dook omlaag toen Brownlow hen naar Hempstead Road navigeerde. Het groen met witte straatnaambord bevond zich nog maar op zo'n twintig centimeter van het stijgende water. Er stroomde nog meer puin langs: boomtakken, stokken, inboedel en iets wat leek op het dak van een auto.

'Het is hier echt erg,' zei Gretchen toen de laatste paar huizen van Hempstead in zicht kwamen. Erachter was nog meer snelstromend water te zien. Josie wist dat er voor die tijd een bosgebied was geweest. Nu staken er alleen nog een paar boomtoppen boven het water uit, die hun houtherige armen hulpeloos naar de grijze, zwaarbewolkte hemel uitstrekten.

Josie drong haar tranen terug en richtte haar blik weer op de afgrond. Zou er nog iets over zijn als het water zich terugtrok, vroeg ze zich af.

De luchtstroom van de rotoren, afkomstig van de nieuwshelikopter, vormde een plat, rond vlak in het stromende water. Josie voelde haar ledematen zwaar worden. De wind drukte op haar in de boot. Toen ze opkeek, zag ze de zwarte helikopter boven zich hangen. Het logo WYEP, van het lokale tv-station, stond in felgele letters op de zijkant gedrukt. Ze gebaarde met een hand dat het gevaarte zich moest terugtrekken en een paar seconden later steeg de helikopter inderdaad een stukje op.

Gretchen werkte zich naar voren naast Josie en wees naar rechts. 'Daar!' riep ze.

Het water was in de voortuinen en over de veranda's van de huizen gespoeld. Het laatste huis was een prefabwoning met bruine gevelbeplating en dunne, witte pvc-zuilen die het dak van de veranda stutten. Een paar verkiezingsborden hadden zich vastgehaakt achter een van de witte zuilen. Evelyn Bassett had haar dunne armen om een andere zuil geslagen. Haar magere gezicht zag grauw, haar witte haar zat tegen haar hoofd geplakt. Het water kolkte langs haar heen en kwam inmiddels tot haar oksels.

Brownlow stuurde de boot zo dicht mogelijk naar haar toe als hij durfde, maar ze begon de kracht in haar armen al te verliezen.

‘Ze kan zich niet lang meer vasthouden!’ brulde hij tegen Josie. ‘Pak de werpzak!’

Josie zocht naar de zware rode zak op de metalen bodem van de boot. Hij was gevuld met vijftien meter felgeel, drijvend reddingstouw. Snel maakte Josie de zak los en haalde daar een paar meter touw uit, die ze rond de hand wond waarmee ze niet zou werpen. Terwijl ze daarmee bezig was, stuurde Brownlow de boot stroomafwaarts, weg van mevrouw Bassett, in de verwachting dat ze binnen afzienbare tijd door het water zou worden meegevoerd.

Brownlow had gelijk. Mevrouw Bassetts armen lieten de zuil los en de stroom nam haar mee. Josie zette haar voeten ver uit elkaar om in balans te blijven en nam de werpzak in haar rechterhand.

‘Denk erom!’ schreeuwde Brownlow. ‘Mik erachter! Niet missen!’

‘Mik erachter,’ mompelde ze tegen zichzelf. Haar hart ging tekeer, terwijl ze de oude dame bijna in het snelstromende water zag verdwijnen. Met een onderhandse worp gooide ze de zak naar mevrouw Bassett, waarbij de zak achter haar, maar ook precies in haar pad moest neerkomen, zodat mevrouw Bassett het touw kon grijpen zodra dat binnen handbereik was. De zak landde precies goed, een stukje achter haar hoofd. Het felgele touw viel over mevrouw Bassetts schouder. Toen de stroom haar langs de boot voerde, stak mevrouw Bassett een hand omhoog om het touw te grijpen. Snel wond Josie haar einde van het touw om haar middel.

Brownlow riep: ‘Geef het uiteinde aan Palmer. Zij is je anker!’

Josie gaf het uiteinde van de lijn aan Gretchen, ging toen zelf op haar knieën zitten en leunde over de rand van de boot om stabiel te blijven. Vervolgens begon ze mevrouw Bassett naar de boot toe te trekken.

Het hoofd van de vrouw kwam even omhoog en verdween weer onder water.

‘Ze zal het niet lang meer volhouden,’ riep Gretchen.

Josie wierp een blik naar Brownlow en zag meteen dat hij het met

Gretchen eens was. De stroming was te sterk en mevrouw Bassett was te zwak om zich vast te blijven houden aan het touw waarmee ze haar aan boord van de reddingsboot wilden trekken.

‘Spring erin, Quinn!’ zei hij tegen haar.

Josie controleerde de zekeringslijn die vastzat aan haar reddingsvest en de boot en stond op. Ze wankelde terwijl de boot op en neer deinde. Toen dook ze in het water, en zwom ze achter mevrouw Bassett aan.

De vrouw zwaaide wild met haar armen. Het touw was nergens meer te zien. Haar hoofd viel achterover, mond open happend naar lucht. ‘H-help me!’ riep ze verstikt, toen Josie op een paar meter afstand was.

Josie zwom zo snel ze kon, blij dat ze stroomafwaarts ging, zodat ze niet tegen de stroom in hoefde te zwemmen. Zodra ze dichterbij kwam, strekte ze een arm naar de vrouw uit.

Mevrouw Bassett reikte naar Josies arm. Haar vingers sloten zich rond haar pols, net op het moment dat er een grote boomtak langs hen schoot. Het ding stootte tegen Josies schouder en schampte langs mevrouw Bassetts hoofd. De oude vrouw ging kopje-onder. Josie dook erheen, tastend met haar vingers naar alles wat ze maar kon vastgrijpen. Deze vrouw zou hier niet vlak voor haar neus verdrinken.

Iets hard en benigs streek langs Josies vingers. Ze greep ernaar. Het was een schouder, besefte Josie, op het moment dat haar eigen lichaam door de stroming tegen dat van mevrouw Bassett werd gedrukt. Op gevoel liet Josie haar armen onder mevrouw Bassetts oksels glijden en trok haar achteroverleunend naar de oppervlakte. Mevrouw Bassetts rug rustte op Josies borst. Dankzij Josies reddingsvest bleven ze allebei drijven. Josie hield de vrouw zo stevig mogelijk vast. Een golf van opluchting ging door haar heen toen ze mevrouw Bassett hoorde hoesten.

‘Kalm maar,’ zei Josie tegen haar. ‘Ik heb u vast.’

Toen ze omkeek, zag ze Gretchen aan haar zekeringslijn trekken om haar terug naar de boot te halen. De helikopter was weer lager gaan vliegen. Aan de zijkant hing een man naar buiten. Hij had een tuigje om

en richtte zijn camera op hun boot. De wind van de rotores voelde als een gesel, ze werden erdoor omlaag gedrukt.

Josie was zich ook bewust van een nieuw geluid, een zwaardere buitenboordmotor, die afkomstig was uit de tegenovergestelde richting als waar Brownlow hun boot had heen gestuurd. De boot kwam stroomopwaarts dichterbij. Het was een metalen boot en hij was veel groter dan de opblaasbare reddingsloep van Brownlow. Hij was blauw, en niet helderrood, zoals de reddingsboten van Denton. Dat betekende dat hij van een van de omliggende plaatsen in het district moest zijn. De boot voer tegen de stroom in en ontweek boomtoppen terwijl het hun kant op kwam. Dit moest boot 292 zijn.

Terwijl de boot dichterbij kwam, parallel aan Brownlows boot, maar dichterbij de plek waar Josie in het water lag, werd er een lijn met een reddingsboei overboord gegooid vlak bij Josie en mevrouw Bassett. Terwijl ze mevrouw Bassett met één arm vasthield, gebruikte Josie de andere arm om de boei vast te pakken. Een man boog zich over de zijkant van de boot omlaag en haalde hen binnen, door hand over hand aan het touw te trekken. Josie herkende hem niet, maar hij droeg een uniform van de hulpdiensten van Dalrymple met op zijn linkerborst: HAYES.

‘Blij je te zien,’ zei Josie tegen Hayes, terwijl hij mevrouw Bassett bij haar schouders pakte. Hij trok aan haar bovenlichaam, terwijl Josie de vrouw aan haar onderlichaam omhoogduwde, net zolang tot ze veilig aan boord was. Meteen wendde de man zich van Josie af en deed mevrouw Bassett een reddingsvest aan, terwijl de andere man in de boot de motor bediende.

De motor piepte luid, zo veel moeite kostte het om de boot in de stroming op zijn plek te houden. Zodra mevrouw Bassett in veiligheid was, draaide de motor weer en voer de boot stroomopwaarts weg in de richting van de huizen.

Gretchen trok Josie aan haar lijn naar zich toe, tot die dichtbij genoeg was om weer aan boord te klimmen. Brownlow maakte nog een keer een

scherpe bocht en stuurde zijn boot eveneens stroomopwaarts, achter Hayes' boot aan, tot ze naast elkaar voeren. Mevrouw Bassetts huis kwam weer in zicht, en daarna de rest de van huizen in de straat.

'Mooie redding,' riep Brownlow naar Josie.

Ze wilde hem net antwoorden toen een serie harde knallen haar de mond snoerden. Allemaal keken ze om, op zoek naar de bron van het geluid.

'Was dat onweer?' vroeg Gretchen.

'Volgens mij niet,' antwoordde Brownlow.

Het geluid klonk opnieuw, terwijl een nieuwe golf water op hen afstormde. Met een misselijkmakend gevoel van angst beseftte Josie dat het geluid afkomstig was van een huis vlakbij; een huis dat aan het schuiven was en van zijn fundamenteën scheurde.

'Het is een van die huizen!' schreeuwde ze.

Ze keken samen naar de rij huizen aan Hempstead, waarvan de veranda's nu helemaal onder water stonden. Er klonk nog meer gekraak en toen begon mevrouw Bassetts huis weg te glijden. Het helde in slow motion over naar links. Een kant van het huis zakte in. Het dak van de veranda versplinterde.

'Daar gaat-ie!' schreeuwde Hayes. Hij maakte een cirkelend gebaar in de lucht, waarna beide boten wegvoeren van het huis, net op het moment dat het in zijn geheel van zijn fundering gleeed. Ineenzakkend tuimelde het voorover het water in en dreef weg. Ondanks de kracht van de stroming, bewoog het huis zich merkwaardig traag door het water.

Hayes keek omlaag naar mevrouw Bassett, die in zichzelf gekeerd was, met haar armen om haar knieën geslagen.

'Het spijt me van uw huis, mevrouw,' meende Josie Hayes te horen zeggen.

Uit het binnenste van mevrouw Bassett borrelde een hysterisch lach op. Josie kon het niet daadwerkelijk horen boven alle kabaal uit, maar ze kon het zien aan het gezicht van de vrouw en de manier waarop haar

schouders schudde, die zo klein leken in het reddingsvest. Iedereen staarde haar aan, maar het lachen hield niet op.

Josie herkende het als het merkwaardige en ongepaste lachen dat af en toe de kop opstak wanneer iemand iets traumatisch meemaakte. Josie had talloze slachtoffers van trauma's meegemaakt. En heel af en toe werd het die mensen zó te veel dat ze niet in huilen uitbarstten, maar een lachbui kregen.

Eindelijk hield mevrouw Bassett op. Het was door de regen niet goed te zien of ze inmiddels wél huilde, maar ze wreef wel in haar ogen. Ze zei iets tegen Hayes dat Josie niet kon horen.

De boten, die nog steeds moeite hadden tegen de stroom in te varen, bewogen hevig op en neer. Een somber moment lang was iedereen stil en sloegen ze het adembenemende geweld van de natuur om zich heen gade.

Daar waar het huis ooit was geweest, kolkte nu bruin water waarin puin rondtolde. Het creëerde een draaikolk terwijl het water zich het gat van het verdwenen huis in haastte. Er kwam een groot brok beton naar boven en dat dreef weg, gevolgd door enkele kleinere stukken. Josie signaleerde iets wat leek op een wasmachine, of een wasdroger en stukken leiding, die omhoogkwamen uit het water om vervolgens door de stroom te worden weggevoerd. Terwijl het vloedwater langs de plek raasde waar het huis had gestaan en nog meer stukken fundering wegsloeg, kwam er plotseling iets felblauws bovendrijven. Eerst leek het een stuk stof, dat flapperde in de stroom, maar werd tegengehouden door iets onder het wateroppervlak.

Maar toen kwam er nog een groot brok beton boven water en kwam ook andere gedeelte van de stof omhoog, waardoor zichtbaar werd dat de stof deel uitmaakte van iets groters. Iets véél groters... Iets met het formaat van een mens...

‘Wat is dat in godsnaam!’ riep Brownlow uit toen het object zich duidelijker aftekende, schoongespoeld door het stromende water.

‘Een lichaam!’ riepen Josie en Gretchen tegelijk.

De blauwe stof bleek een groot, plastic zeil te zijn, dat strak om de inhoud was gewikkeld. Wat erin zat, zo schatte Josie in, kon niet groter zijn dan twee meter lang en niet breder dan zestig centimeter. Rondom het zeil was op vier plekken ducttape gewikkeld.

Josie hees zich op haar knieën en keek naar Gretchen. Gretchen knikte en wendde zich tot Brownlow. 'Vaar erheen!'

Hij trok een wenkbrauw op. 'Ben je gek?'

Josie stond op, leunend tegen de rand van de boot om in balans te blijven. 'We moeten het te pakken krijgen. Het kan elk ogenblik loskomen.'

'Waar zijn jullie mee bezig?' bulderde Hayes via de portofoon. 'We moeten hier weg!' Brownlow sprak in zijn eigen portofoon, die veilig in zijn waterdichte hoesje zat. 'Ze gaat erachteraan.'

'Dat kan niet! Dat is te gevaarlijk! We moeten hier weg!'

Josie trok aan haar lijn en pakte haar eigen portofoon erbij. 'Ik grijp hem en dan kan Gretchen me binnenhalen.'

'Die knul heeft gelijk, hoor,' zei Brownlow. 'Het is te gevaarlijk.'

Vanaf de andere boot bekeek Hayes hen. 'Je weet niet eens zeker of het wel een lichaam is. Voor hetzelfde geld is het gewoon een stuk zeil.'

'Dat is een lichaam,' zei Josie ferm. 'Ik weet het zeker.'

'Het kan van alles zijn.'

Josie dacht terug aan alle menselijke resten die ze tijdens haar loopbaan had ontdekt. Alle moordslachtoffers die ze had gezien, de proviso-
rische graven waar ze naast had gestaan.

'Nee,' hield ze vol. 'Dit is absoluut een lichaam.'

Door de portofoon klonk opnieuw de stem van Hayes. 'Dit is een reddingsoperatie, geen berging.'

'We kunnen het niet achterlaten,' snauwde Josie terug in haar eigen portofoon. Ze keek toe terwijl het opgerolde zeil in beweging kwam. Het moest onder de fundering van het huis begraven hebben gelegen. Normale mensen begroeven hun doden niet in de kelder van hun huis. Het lichaam dat in dat zeil gewikkeld zat, was van een moordslachtoffer

– wie het dan ook mocht zijn. Josies instinct liet haar zelden in de steek. Wanneer ze het nu lieten gaan, wist Josie dat het weken zou kunnen duren voor ze het lichaam weer zouden vinden, met die snelle stroming en het onvoorspelbare karakter van het vloedwater. En dat was niet het enige. Wat als niet eerstehulpverleners, maar anderen erop stuitten, voordat de politie het vond?

‘Ik móét het binnenhalen,’ zei Josie in haar portofoon.

Het zeil werd losgeslagen door een grote tak die erlangs schampte. Josie zette haar voeten ver uit elkaar om in balans te blijven. Ze zette een voet op de rand van de boot. Er schoten weer een paar verkiezingsborden voorbij, waarvan de palen de opgeblazen rand van de boot maar op een haar na misten.

‘Blijf in die boot, Quinn!’ bulderde Brownlow.

Terwijl Josie zich met haar voet afzette tegen de zijkant van de boot, sprong ze opnieuw in het water en zwom naar het zeil, zich maar vaag bewust van het geschreeuw achter haar en door de portofoon op haar schouder. De snelle stroming kolkte om haar heen, waardoor het moeilijk was om op koers te blijven. Ze voelde opnieuw de neerwaartse druk van de wind van de helikopter, maar die vertraagde de stroom wel voldoende voor haar om dichterbij haar doel te komen. Elke spier in haar lichaam brandde van inspanning. Haar reddingsvest hield haar drijvende, maar door de omvang ervan was het zwemmen moeilijker.

Eindelijk was ze dichtbij genoeg om een handvol van het blauwe plastic vast te grijpen. Ze trok het naar zich toe en sloeg beide armen eromheen. Een ogenblik later voelde ze de boot van Hayes tegen haar schouder stoten. Die hield haar op haar plek, terwijl Brownlows boot dichterbij kwam.

Gretchen boog zich voorover, en trok aan Josies zekeringslijn, tot alleen het opgerolde zeil zich nog tussen hen bevond. Al watertrappend duwde Josie het omhoog. Met veel moeite wist Gretchen het zeil aan boord te hijsen, waarna ze terugkwam om Josie te helpen.

Zodra ze weer veilig in de boot zaten, met het lichaam tussen hen

in, keek Josie om zich heen. Maar de andere boot was al vertrokken. Brownlow keek haar hoofdschuddend aan. Zonder een woord te zeggen, keerde hij de boot en voer snel weg.

Door de overstroming was de afdeling crisismanagement van Denton genoodzaakt geweest om een tijdelijke commandopost op te zetten op het parkeerterrein van de universiteit van Denton. De campus lag hoger en bevond zich bovendien in de buurt van de stadsdelen die het zwaarst getroffen waren. Het was dan ook de beste uitvalsbasis voor het coördineren van reddingsacties en bevoorrading. Er waren tenten opgezet, en op een hoek van het parkeerterrein stonden ambulances en politieauto's klaar om uit te rijden. De rest van het terrein stond vol met pick-uptrucks met reddingsboten in alle soorten en maten. Sommige boten waren van de gemeente, andere waren afkomstig van vrijwilligers uit omliggende plaatsen, die Denton te hulp waren geschoten. Anderhalve kilometer verderop was nog een verzamelplaats in het stadspark, waar een gedeelte van het softbalveld door het water was opgeëist. Reddingsploegen reden hun vaartuigen naar het park en lieten die daar te water.

Toen Brownlow de boot naar de provisorische steiger stuurde, bleek er verder niemand te zijn. Zijn truck stond als enige aan de andere kant van het veld. Josie en Gretchen sprongen uit de boot en hielpen Brownlow die aan wal te slepen. Josies rubberen laarzen maakten tijdens het lopen een zuigend geluid in de modder.

'Mooi zo,' zei Brownlow, toen de boot op het droge lag. 'Oké. Quinn, voor we verder gaan moet ik je vertellen dat wat je daar hebt gedaan roekeloos en onverantwoord was. Ik wil je niet meer op m'n boot hebben.'

Josie zette haar handen in haar zij. 'Ik had -'

Brownlow kapte haar af. 'Ik wil het niet horen. Heb ik geen tijd voor.'

En het interesseert me ook niet. Ik rij m'n truck hierheen en laad de boot erop. En wat ga je dáármee doen?' Hij wees naar het opgerolde zeil.

Josie en Gretchen keken er allebei naar. Het lag nog op de bodem van de boot. Met hoogrode wangen maakte Josie de riem van haar helm los en deed die af, waarna ze het water uit haar haar probeerde te schudden. Niet dat dat veel zin had. Het bleef in een straf tempo regenen. 'We moeten het lichaam naar het mortuarium brengen,' zei ze. 'De patholoog zal een autopsie willen doen.'

'En we zullen het forensisch onderzoeksteam ook nodig hebben,' zei Gretchen.

Brownlow trok sceptisch een wenkbrauw op. 'Forensisch onderzoek? Je plaats delict is weggespoeld.'

'Geen onderzoek naar de plaats delict,' zie Josie. 'Naar het zeil en de ducttape en alles wat er met dat lichaam in dat zeil gerold zit.'

'Contextuele aanwijzingen,' vulde Gretchen aan.

Brownlow schudde zijn hoofd. 'Ik hoop maar dat jullie gelijk hebben en dat er inderdaad een lijk in zit. Anders staan jullie mooi voor gek. Je bent wel voor het oog van de camera in het water gesprongen.'

Ze staarden hem aan.

'Wat zou het anders kunnen zijn?' zei Gretchen.

Brownlow haalde zijn schouders op. 'Weet ik veel. Een hond of zo? Wie zegt dat het menselijke resten zijn?'

'Ik weet honderd procent zeker dat het om een menselijk lichaam gaat,' zei Josie. 'Maar ik hoop zelf dat we fout zitten. En als dat zo is, dan vind ik dat prima. Want dan zitten we tenminste niet met een moordslachtoffer.'

Gretchen boog zich over de rand van de boot. 'Laten we deze even in de truck leggen.'

Brownlow stak zijn beide handen op. 'Dat ding komt niet in mijn truck te liggen!'

'Maak je een grapje?' vroeg Josie.

Hij gaf geen antwoord.

‘Help ons gewoon even dat lichaam naar de commandopost te vervoeren. Dan kan ik het daar overladen in mijn auto en naar het mortuarium brengen,’ zei ze.

‘Sorry, dames,’ zei Brownlow. ‘Ik waarschuwde je dat je dat zeil niet achterna moest springen. En je deed het toch. Dat ding gaat niet mee in mijn truck. En jullie twee ook niet.’

Terwijl hij wegliep, ontstak Gretchen in een binnensmonds, maar knetterend gevloek.

Josie zuchtte. ‘Ongelofelijk. Help me dat lichaam uit de boot te tillen. Blijf jij erbij om het te bewaken, dan ga ik mijn auto halen.’

‘Je nieuwe auto?’ vroeg Gretchen plagerig terwijl ze de rol zeil uit de boot tilden en een plek op veilige afstand van het water vonden waar Gretchen kon zitten.

Josies oude auto, een Ford Escape, was een maand eerder total loss geraakt bij een ongeluk. Ze had pasgeleden een nieuwe gekocht. Met een zucht dacht ze aan de smetteloos grijze bekleding, en die typische geur van nieuwheid die nog in de auto hing. ‘Ja, mijn nieuwe auto.’

Gretchen ging op het gras zitten, naast het lichaam, deed haar helm af en haalde haar hand door haar korte, bruin met grijs doorschoten stekeltjes. ‘Laat een ambulance komen. Die brengt ons wel naar het mortuarium.’

‘Nee,’ zei Josie terwijl ze wegbeende naar het parkeerterrein van de universiteit. ‘Die hebben we nodig voor de levende slachtoffers. Ik ga nu geen beslag op onze middelen leggen. Niet met die onvoorspelbare overstromingen.’

‘Groot gelijk!’ riep Gretchen haar achterna.

Josie veegde de regen van haar gezicht terwijl ze Brownlow voorbijliep, die net bezig was de reddingsboot aan de achterkant van zijn pick-up-truck vast te haken. Vandaar begon ze aan de lange wandeling naar het parkeerterrein, waar de plek van de commandopost met een duidelijk oranje bord was aangegeven.

Vrijwel meteen zag ze de verslaggeversbusjes rondom een van de triagetenten staan. Verslaggevers, uitgedost in poncho's en regenjacks, dromden rondom Evelyn Bassett, die op een brancard onder een baldakijn van tentdoek zat, met een ijszak tegen haar hoofd. Ze hielden hun telefoons voor haar gezicht en schreeuwden haar vragen toe. Achter hen richtten cameramensen hun grote, zware, met plastic omhulde camera's op haar.

Hayes zat naast mevrouw Bassett. Toen Josie dichterbij kwam, zag ze dat ook hij zijn helm had afgezet. Zijn zwarte haar zat in de war en stak alle kanten op. Hij leek van haar leeftijd te zijn, midden dertig, met een zweem van donkere baardstoppels op zijn scherpe kaak. Hij sloeg net een deken om mevrouw Bassett heen.

'Mevrouw Bassett, was u bang?' riep een verslaggever. 'Dacht u dat u meegesleurd zou worden?'

'Ja, natuurlijk was ik bang,' antwoordde ze. 'Ik ben achtenzeventig! Maar ik dacht niet dat ik zou worden meegesleurd. Jullie weten wie me heeft gered, toch?'

'Rechercheur Quin,' riep een andere verslaggever die meer naar achteren stond.

Josie voelde haar maag ongemakkelijk samentrekken. Vijf jaar eerder had ze een vermissingszaak opgelost van een verdwenen meisje. Vijf jaar eerder had ze in Denton een schandalige zaak over vermiste meisjes opgelost en sindsdien had ze een belangrijke rol gespeeld bij het oplossen van verschillende andere spraakmakende zaken die nationale aandacht hadden getrokken. Ze was drie keer op *Dateline* geweest, dankzij haar zus, die een wereldberoemde tv-journaliste was. Zodoende was ze min of meer uitgegroeid tot een plaatselijke heldin. Desondanks beviel 'min of meer beroemd' zijn in haar eigen woonplaats haar maar matig. De zaken die haar in het middelpunt van de belangstelling hadden geplaatst, achtervolgden haar nog steeds. Ze wilde alleen maar zo goed mogelijk haar werk kunnen doen. Maar haar bekendheid, waar ze dus niet om

had gevraagd, speelde haar vaak parten. Josie bracht haar hand omhoog om haar haren glad te strijken, en op dat moment klonk de stem van mevrouw Bassett opnieuw. ‘Daar is ze! Rechercheur Quinn. Mijn heldin. Sprong me zo achterna.’

Josie bleef stokstijf stilstaan. Een ogenblik lang, voor de verslaggevers zich omdraaiden om zich op haar te storten, zag ze de frons op het gezicht van Hayes. Het volgende ogenblik werden er van alle kanten vragen op haar afgevuurd. En geen van die vragen gingen over het feit dat ze mevrouw Bassett had gered.

‘Rechercheur Quinn, wat zat er in dat zeil?’

‘Was dat een lijk dat u uit het water hebt gehaald?’

‘Rechercheur Quinn, hebt u bevestigd dat er een lichaam in dat zeil zat?’

‘Zaten er menselijke resten in dat zeil?’

Josie stak haar handen omhoog om de journalisten stil te krijgen. ‘Ik kan daar op dit moment niets over zeggen.’

Nu werd er nog harder en nog enthousiaster geschreeuwd. Josie moest haar stem verheffen om de groep tot zwijgen te brengen. ‘Zodra we meer informatie hebben, laten we het weten. Op dit moment heb ik het te druk.’ Ze boog zich naar voren en zocht mevrouw Bassetts blik. ‘Als jullie het niet erg vinden, dan wil ik nu graag onder vier ogen met mevrouw Bassett praten.’

Met tegenzin weken de verslaggevers uiteen.

Josie liep naar de tent, blij dat ze even uit de regen was. Ze wachtte tot alle verslaggevers zich buiten gehoorsafstand bevonden en richtte zich toen tot mevrouw Bassett. ‘Hoe voelt u zich?’

Mevrouw Bassett knipoogde naar haar. ‘Helemaal prima. Dankzij jou. En nu hoef ik alleen nog maar op zoek naar een woonplek.’

Hayes gaf haar een schouderklopje. ‘Ik vind wel iets geschikts voor u. Mogelijkheden genoeg.’

‘Had u een woonhuisverzekering? Dan kunt u uw huis misschien laten herbouwen.’